

Lietas arhīva Nr. K26-0122-22/6
[ECLI:LV:REZT:2022:0531.11331010220.2.S](#)

Krimināllieta Nr.11331010220;
Lietas arhīva Nr.K26-0122-22/6

SPRIEDUMS LATVIJAS REPUBLIKAS VĀRDĀ

Rēzeknē 2022.gada 31.maijā

Rēzeknes tiesa šādā sastāvā:
tiesnesis Gunārs Strucinskis,
ar sekretāri Inu Streļču,
 piedaloties prokurorei Oksanai Baško,
 zvērinātai advokātei Annai Norei,
 aizstāvim – zvērinātam advokātam Valsts amatpersona,

iztiesāja atklātā tiesas sēdē krimināllietu /pers. B/, personas kods /personas kods/, apsūdzībā par Krimināllikuma 230.panta pirmajā daļā paredzēta noziedzīga nodarījuma izdarīšanu.

Pārbaudījusi un novērtējusi tiesas izmeklēšanā iegūtos pierādījumus, tiesa

konstatēja

/pers. B/ cietsirdīgi izturējās pret dzīvniekiem, kā rezultātā tie gāja bojā, proti:

2019.gada 13.novembrī ap plkst. 14.00 /pers. B/, atrodoties /nosaukums/ novada /adrese/tuvumā esošajā laukā (nekustamā īpašuma kadastra Nr./numurs A/) ar savu 16.kalibra medību bisi IŽ, sērijas numurs/numurs/, nolūkā nogalināt, bez tiesiska pamata no aptuveni 40 metru attāluma izdarīja vienu mērķtiecīgu šāvienu uz laukā uzmeklēto, savā valā skrienošo suni /vārdā P/. Kad suns nokrita, /pers. B/ piegāja tam klāt un tīši vēl vienu reizi iešāva viņam sirds rajonā. Pēc tam /pers. B/ ieraudzīja otru savā valā skrienošo suni /vārdā L/ un nolūkā viņu nogalināt, bez tiesiska pamata no aptuveni 40 metru attāluma mērķtiecīgi vienu reizi izšāva uz viņu. Kad tas nokrita, /pers. B/ piegāja klāt sunim un tīši vēl vienu reizi iešāva viņam sirds rajonā. Ar savām darbībām /pers. B/ tīši, prettiesiski nogalināja /pers. C/ piederēšos suņus: /vārdā P/ un /vārdā L/.

Šādi rīkojoties, /pers. B/ cietsirdīgi izturējās pret dzīvniekiem, kā rezultātā tie gāja bojā, tādējādi pārkāpjot Dzīvnieku aizsardzības likuma 4.panta pirmās daļas 1.punktu, ka dzīvnieku nogalināšana, izņemot šajā likumā noteiktos gadījumus, ir uzskatāma par cietsirdīgu izturēšanos pret dzīvnieku un tā ir aizliegta, kā arī minētā likuma 4.panta pirmās daļas 13.punktu, ka ir aizliegta cietsirdīga izturēšanās pret dzīvniekiem, tas ir, tādu darbību veikšana, kuras izraisa vai var izraisīt dzīvnieka sakropļošanu vai nāvi, radīt tam ciešanas.

Ar savām darbībām /pers. B/ izdarīja Krimināllikuma 230.panta pirmajā daļā paredzētu noziedzīgu nodarījumu.

Tiesa uzskata, ka apsūdzētā /pers. B/ vaina Krimināllikuma 230.panta pirmajā daļā paredzēta noziedzīga nodarījuma izdarīšanā ir pierādīta ar:

- cietušās /pers. C/ iesniegumu, pirmstiesas izmeklēšanā un tiesas sēdē sniegtajām liecībām, ka piederēja divi suņi: /vārdā P/un /vārdā L/. Nošaušanas brīdī /vārdā L/ bija 11 – 12 gadus vecs, raibs – melnbaltas nokrāsas, Sibīrijas laikas un vācu ait suņu šķirņu krustojuma. Tas bija palicis kā kucēns no iepriekšējās kuces. /L/ nebija reģistrēts un čipots, divus gadus tika vakcinēts. Tas parasti bija piesiets pie ķēdes, bija arī kakla siksnā. /L/bija mierīgs un draudzīgs. Nebija tādu gadījumu, ka uzbruktu cilvēkam vai dzīvniekam. Otrs suns /P/bija aptuveni 1 – 1,5 gadus vecs, bezšķirnes suns. Tas pieklīda kā kucēns, par kuru cietuši uzņēmās rūpes. /P/ bija melns ar maziem, baltiem plankumiem. Tas bija jauns suns, bet arī mīļš un miemīlīgs. /P/ nebija reģistrēts un čipots, bet bija vienu reizi vakcinēts. Tas arī bija piesiets pie ķēdes, bija arī kakla siksnā. Reizēm mājiniēki suņus palaida paskriet ap māju, un tie apmēram stundas laikā bija atpakaļ. Bija gadījies, ka suņi varēja norauties no ķēdes un neilgu laiku kaut kur aizskriet, bet vienmēr atgriezās mājās. 2019.gada 13.novembrī vīrs pabaroja abus suņus, tie bija pie ķēdes. Taču dienas laikā suņi izspruka no ķēdes un aizskrēja. Vakarā tie neatgriezās. Nākamajā dienā no vīra brālā /pers. D/ cietuši uzzināja, ka ciema iedzīvotājs /pers. B/ tos nošāva un par to pats ciemā runāja. Cietuši viņam piezvanīja, un /pers. B/ arī atzinās, ka bija nošāvis abus suņus un ka varot iet un ar tīklu līkus izķert /nosaukums/ upē. Savu rīcību viņš nepaskaidroja. Zināja, ka /pers. B/ bija mednieks. Neko nebija dzirdējusi, ka cietušās suņi bija sakoduši ciema iedzīvotājus /pers. E/ vistas un ciemā kādu suni, kā arī pretenzijas par to. Konflikta ar /pers. B/ nav bijis. /pers. E/ nebija zvīnījusi un teikusi, ka cietušās suņi skrēja pa viņas īpašumu vai nodarīja kādu skādi. Citās dienās suņi uz purvu neskreja, pa cilvēku apdzīvoto teritoriju arī nē. Tā bija vienīgā reize, kad suņi vieni skraidīja. Palaida tos tikai, kad paši bija pagalmā. Pašvaldība cietušo nebija informējusi, ka suņi darīja kaut ko sliktu. Viņai ir privātmāja, zemes platība ap māju 2,3-2,5 ha. /pers. E/ pazina kā ciema iedzīvotāju, kura dzīvo viena kilometra attālumā. /pers. B/ pārvietojās garām cietušās mājām uz pilsētu, pagastu. No ceļa pagalmā ir 30-40 metru attālumā. Suņus no ceļa labi redzēja. No /pers. B/ nebija pretenziju par suņiem. /pers. B/ pateica vīra brālīn /pers. D/, un viņš tālāk - cietušās vīram, ka nošāva suņus. Kompensācijas pieteikumā 1000 EUR ir domāts par katru suni, jo, lai nopirktu šķirnes suni, ir nepieciešami līdzekļi. Kā arī kompensācijā ietilpst morālā kompensācija par sāpi, kas ir saglabājusies vēl tagad. Sakarā ar pārdzīvoto pie psihologa negāja. Suņi nebija šķirnes. Kompensācija veidojas no visas cietušās sāpes un pārdzīvotā. Tas nav saistīts ar materiālo vērtību. Citi suņi nav iegādājusies. Pārdzīvojumi ir par atmiņām, braucot pie advokātes, runājot (lietas 4., 12.-13., 64.-65.lapa);

- liecinieces /pers. E/ pirmstiesas izmeklēšanā un tiesas sēdē sniegtajām liecībām, ka dzīvo /nosaukums/novada /adrese/. 2019.gada novembrī, iespējams, 5.datumā, konstatēja, ka divi kļaiņojoši suņi nokoda septiņas vistas un gaili. Viens suns bija raibs – balts ar melnu, otrs – tumšs ar garāku

spalvu. Pēc pāris dienām, iespējams, 13.novembrī, piezvanīja paziņam/pers. B/, jo viņam bija bise. Palūdza tos suņus nošaut, jo tie visas dienas arī pēc vistu nokošanas skraidīja pa pagalmu un lieciniecei bija no suņiem bail. Tajā dienā tie atkal atskrējusi, un atbrauca /pers. B/ ar bisi. Uz liecinieces īpašuma laukā viņš abus suņus nošāva. /pers. B/ pateica, ka vienu nošāva pie upes, otru - kaut kur laukā. Viņš suni pie upes neatrada, bet otru apraka kaut kur laukā. Abiem suņiem nebija kakla siksnu. Lieciniece nezināja, kam tie piederēja. Tikai vēlāk uzzināja, ka suņi piederēja /pers. C/. Personīgi bija bail, ka tie varētu uzbrukt pašai, jo nokoda vistas un gaili. Tāpēc palūdza /pers. B/ suņus nošaut. Nezināja, ka tā darīt nedrīkstēja. Arī vecums liels, slikti staigā, tāpēc bija bail par savu veselību. Pati redzēja, ka suņi nokoda vistas un bija pilns pagalmā spalvu. Tie suņi sen jau klaiņoja. Pirmā doma bija zvanīt /pers. B/, lai nošauj kā mēžsargs kolhoza laikā. Nezināja, kur griezties par saplēstām vistām. Visu mūžu mednieki šāva nost klaiņojošus suņus. Vistas aprakusi dziļi, bet suņi bija tās izkasuši un aiznesuši. Redzēja, ka suņi raka vistas. /pers. B/ nošāva suņus, vienu varbūt 100 m no liecinieces mājas, nezināja, kur otru nošāva. /pers. B/ sunim sekoja. Meitai/pers.F/ ir suņi, kurus arī nokoda. /pers. C/ neizteica pretenzijas, ka suņi nokoda vistas, jo sākumā nezināja, kam tie suņi piederēja (lietas 49.lapa);

- liecinieka /pers. G/ pirmstiesas izmeklēšanā un tiesas sēdē sniegtajām liecībām, ka pieder īpašums Rēzeknes novada /adrese Nr.2/kadastra Nr./numurs A/. Tas no /pers. C/ īpašuma atrodas viena kilometra attālumā, īpašumā dzīvo māte /pers. E/, pie kuras periodiski atbrauc ciemos. Nebija redzējies, ka /pers. C/ suņi būtu skraidījuši liecinieka īpašumā. Neatcerējās, vai māte par to bija teikusi. No mātes un māsas /pers. F/ uzzināja, ka /pers. C/ suņi sakoda mātes vistas un māsas suni, kā arī bija uzbrukuši un koduši /pers. I/. Bet dokumentu par to nebija, tikai runu līmenī zināms. Arī no mātes uzzināja, ka liecinieka īpašumā /pers. B/ nošāva suņus. Viņa ir gados, no tiem bija bail, ka varēja uzbrukt. /pers. B/ bija zvanījis lieciniekam un prasījis atļauju nošaut viņa īpašumā suņus. Arī sniedza šādu mutisku atļauju. Rakstveidā tā nebija noformēta un iesniegta Valsts meža dienestā. Savukārt iepriekš tēva laikā tā bija medību platība. Policijā māte iesniegumu nerakstīja. Vakarā mamma /pers. E/ zvanīja lieciniekam un teica, ka ne pirmo reizi klejojoši suņi saplosīja vistas. /pers. B/ palīdzēja un izglāba māti, jo suņi varēja ko nodarīt viņai. Līgums ar medību kolektīvu par īpašuma izmantošanu nebija noslēgts, telefoniski vienojās, ka to varēs izmantot medībām. 2011.gadā tēvs nomira, tad arī mutiski vienojās. Nezināja, ka līgums jānoslēdz. Tajā vakarā māte pateica, ka suņi piederēja /pers.C un pers.D/. Teica, lai mamma iesniegtu pieteikumu, materiālā kaitējuma kompensāciju, bet ciema draudzības vārdā viņa negribēja. /pers. C/ pretenzijas pret suņiem neizteica, bet vajadzēja. Policijai vai pagastam neziņoja par suņiem, to uzbrukumiem. Uzskata, ka suņu nošaušana bija pareiza, jo tie nebija reģistrēti, uzbruka cilvēkiem, bija bīstami un saplosīja vistas. Pagalmā saplosīja arī suni, pa to arī nekur neziņoja. Cietušo pazina un zināja, ka viņai bija divi suņi. Pirms suņu nošaušanas /pers. B/ ar liecinieku nesazinājās, nerunāja, nedeķa nekādus rīkojumus, to darīja māte (lietas 67.lapa);

- liecinieces /pers. F/ pirmstiesas izmeklēšanā sniegtajām un tiesas sēdē saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 501.panta 1.punktu nolasītajām liecībām, ka 2019.gada 13.novembrī bija mājās, kad piezvanīja māte /pers. E/. Viņa paskaidroja, ka zvanījusi paziņam /pers. B/ un prasīja palīdzību sakarā ar klaiņojošajiem suņiem, kuri iepriekš bija nokoduši viņas vistas un saplēsuši liecinieces divus suņus. Mātei no tiem bija bail. Tā kā /pers. B/ bija mednieks un piederēja bise, viņš atbrauca pie mātes mājas un nošāva klaiņojošos suņus. Tiem nebija kakla siksnu, jo šos suņus bija pati redzējusi. Viens bija melns, otrs – melns ar baltu. Nebija zināms, kam tie piederēja. Aptuveni trīs nedēļas tie skraidīja pa ciematu. 5. vai 6.novembrī māte konstatēja, ka suņi nokoduši viņas vistas. Septembrī lieciniecei zvanīja /pers. I/ un brīdināja, ka pa ciematu skraidīja divi klaiņojoši suņi un lai sargātu lopus, jo tie bija sakoduši viņas piesieto suni. Tāpat 5.novembrī mamma konstatēja, ka bija saplēsts liecinieces suns, kurš bija pie viņas. Bet otrs liecinieces suns bija piesiets pie ķēdes, bet 9.novembrī bija norāvis no tās un kaut kur aizskrējis. Ar 20.novembri māte to atrada mirušu, bija redzams, ka tas saplosīts. Tikai pēc klaiņojošo suņu nošaušanas uzzināja, ka tie piederēja /pers. C/. Lieciniece neredzēja, lai tie bruktu virsū cilvēkiem. Pretenzijas par sava suņa nokošanu necēla un neziņoja policijai, jo tas aizklāda un cilvēcīgi visu saprata (lietas 9., 50.lapa);

- liecinieces /pers. I/ pirmstiesas izmeklēšanā sniegtajām un tiesas sēdē saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 501.panta 2.punktu nolasītajām liecībām, ka 2019.gada septembrī tās īpašumā Rēzeknes novada /adrese Nr.3/ atskrēja divi lieli suņi, kuri bruka virsū un nokoda viņas sunīti pie mājas durvīm. To ieraudzījusi, izgāja ārā un ar slotu tos aizdzina, jo suņi bija agresīvi. Lieciniecei suņi virsū neuzbruka. Tie aizskrēja projām. Viens bija melns ar baltu, otrs – tunšs. Suņu saimnieku nezināja. Tāpēc piezvanīja draudzenei /pers. F/ un pabrīdināja, lai sargātu savus lopus, jo pa ciematu skraidīja divi lieli suņi. Vēlāk dzirdēja, ka tie paši suņi nokoda /pers. E/ vistas, kā arī to, ka viņa lūdza mednieku /pers. B/ tos nošaut. Lieciniece to neredzēja, bet ciemā teica, ka viņš nošāva suņus. Iesniegumu nerakstīja, jo nezināja, kam piederēja šie klaiņojošie suņi. (lietas 10., 51.lapa);

- liecinieka /pers. J/ tiesas sēdē sniegtajām liecībām, ka ir /nosaukums/ /nosaukums/ nodaļas mežzinis. Līdz 2022.gada 8.aprīlim bija mednieku biedrības/nosaukums/valdes priekšsēdētāja vietnieks, kuram bija uzicēts pieņemt un reģistrēt medības. Kad /pers.B/ pieteica medības, runa bija par klaiņojošiem suņiem, konkrētas personas vārda nebija. Klaiņojošs suns ir bez kakla siksnas, kas regulāri maniņš, ka klist bez saimnieka uzraudzības. Amatpersona klaiņojošu suni drīkst medīt ar pašvaldības atļauju, un tā bija jābrīdina. Liecinieks to nedarīja. Laikam/pers.B/ zvanīja uz pagasta pārvaldi un brīdināja. Medību kolektīvs bez pašvaldības atļaujas nevar neko darīt. Pats /pers.B/ piezvanīja lieciniekam pirms medību pieteikšanas, kā arī pēc klaiņojošo suņu nošaušanas. Pēc tam izrādījās, ka nošautie suņi piederēja pagasta iedzīvotājam. Ja suns skrien brīvā valā, nevienam neuzbrūk, tad to bez iemesla medīt nedrīkst;

- liecinieka /pers. N/ pirmstiesas izmeklēšanā sniegtajām un tiesas sēdē saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 501.panta 2.punktu nolasītajām liecībām, ka strādāja /nosaukums/virsmežniecībā par inženieri medību jautājumos. Uzzinot situāciju par diviem nošautajiem suņiem 2019.gada 13.novembrī /nosaukums/ novada /adrese/ secinājis, ka saskaņā ar medību noteikumiem klaiņojošos suņus var medīt visu gadu teritorijās, kura ir reģistrēta kā medību platība vai ir saņemta konkrēta zemes īpašnieka atļauja, kā arī tad, ja tā ir ārkārtēja nepieciešamība. Persona, kura nošāva suņus, varēja izmantot ieroci kā paš aizsardzības līdzekli. Ja suņiem ir īpašnieks, tad tos medīt nav atļauts. Par klaiņojošiem suņiem jāinformē pašvaldība, kuras apkalpojamajā teritorijā tie klaiņo, lai tā varētu nodrošināt dzīvnieku izķeršanu. Šajā situācijā liecinieks sniedza savu vērtējumu, ka persona, kas nošāva suņus, nerīkojās pareizi (lietas 66.lapa);

- apsūdzētā /pers. B/ pirmstiesas izmeklēšanā sniegtajām un tiesas sēdē saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 501.panta 1.punktu nolasītajām, kā arī sniegtajām liecībām, ka ir mednieks kopš 1984.gada un ir ierocis – 16.kalibra medību bise “IŽ”, modelis/veids/, sērijas Nr./numurs/. Viņš ir /nosaukums/ medību kolektīva /nosaukums/biedrs, tā vadītājs ir /pers. O/. 2019.gada augustā piezvanīja ciema iedzīvotāja /pers. I/ un pateica, ka pie viņas skraidīja divi lieli suņi – melns un raibs. Un viens no tiem iekoda viņai kājā. Neviens nezināja, kam suņi piederēja. 2019.gada novembra sākumā piezvanīja paziņam /pers. E/ un jautāja, vai apsūdzētais varēja šaut klaiņojošus suņus. Viņš atbildēja apstiprinoši. /pers. E/ sacīja, ka pa viņas īpašumu /adrese/(juridiski piederēja tās dēlam) skraidīja divi lieli suņi – raibs un melns. Tie bija nokoduši /pers. E/ meitas suņus un vairākas vistas. Viņa palūdza tos nošaut. Apsūdzētais atbrauca pie /pers. E/ mājas, kur pagalmā atstāja mašīnu. Bisi pielādēja, atrodoties uz zemes īpašuma – pļavas. Un kā reiz pa lauku redzēja vienu no suņiem – melno, kas tur skraidīja pa īpašumu. Sāka tam iet virsū un sastapa uz tūlītēja tuvāk upei. Tad aptuveni 40 metru attālumā izdarīja pirmo šāvienu, melnais suns nokrita. Virsū apsūdzētajam tas neskrēja, viņš to arī negaidīja. Kad melnais suns pēc pirmā šāvienu nokrita, apsūdzētais pienāca tuvāk un izdarīja otru šāvienu sirds rajonā, lai tas nejustu ciešanas. Tas bija pie upes krasta un pazuda no redzesloka. Kad bija nošāvis pirmo suni, parādījās arī otrs – raibais: melns ar baltu. Abiem nebija kakla siksnu. Pienācis tuvāk, apsūdzētais raibo suni, kas skraidīja pa lauku, nošāva ar savu bisi aptuveni no 40 metru attāluma. Tas nokrita. Pienāca tam klāt un izdarīja šāvienu sirds rajonā, lai suns nejustu nekādas ciešanas. Raibo suni ar /pers. E/ atļauju uz lauka arī apraka. Bija jau diezgan tumšs, tāpēc pēc otra suņa negāja, nolēma atbraukt nākamajā dienā. Bet tad jau melnā suņa nebija pie upes un tuvumā nebija, iespējams, pa nakti to aizvilka meža zvēri. Iepriekš /pers.O/bija noslēdzis līgumu ar medību kolektīvu /nosaukums/par

zemes īpašuma ar kadastra Nr./numurs A/, kas tagad pieder /pers. G/, atļauju medībām. Tāpēc apsūdzētais, būdams pārliecināts par šī līguma spēkā esamību, arī nošāva suņus šajā zemes īpašumā. Nepārliecinājās par /pers. G/ līguma ar medību kolektīvu /nosaukums/ esamību, kā arī no viņa mutiskas vai rakstiskas atļaujas šaut viņa zemes īpašumā nebija saņēmis. Taču domāja, ka tāds līgums tika noslēgts pēc /pers. G/ tēva /vārds/nāves un kad viņš ieguva īpašumā šo zemes vienību. Uzskatīdams, ka šāds līgums pastāvēja, apsūdzētais arī nošāva suņus. Nepiekrīta, ka suņu nošaušana bija cietsirdīga izturēšanās pret tiem. Taču piekrīta pašam suņu nošaušanas faktam. Tiesas sēdē liecināja, ka suņi saboja spalvu, bija agresīvi un rūca. Kad tie parādīja agresijas pazīmes, negaidīja uzbrukumu un izāva uz tiem. Pašvaldība atļauja šaut klaiņojošus suņus nedeļa, jo bija noslēgta vienošanās ar suņu ķērājiem. Bet komunikācija ar tiem nesanāca. Iepriekš par medību pieteikšanu neliecināja, jo to neviens neprasīja (lietas 5., 56., 58.-59.lapa);

- Valsts meža dienesta /nosaukums/virsmežniecības pēc 2019.gada 26.novembra pieprasījuma sniegto atbildi Nr.VM1.1-19/607, ka /nosaukums/s novada /adrese/- zemes vienība ar kadastra apzīmējumu Nr./numurs/nav reģistrēta neviena medību iecirkņa līgumplatībās. Neskatoties uz to, klaiņojošos mājas (istabas) dzīvniekus nonāvēt ir atļauts medību tiesību īpašniekam vai tā pilnvarotajai personai, ievērojot Medību noteikumu 5.punktā minētos nosacījumus, proti, visu gadu. Līdz ar to šī zemes vienība var tikt izmantota nelimitēto dzīvnieku medībām, tai skaitā arī klaiņojošo mājas (istabas) dzīvnieku nonāvēšanai, bet Valsts meža dienestam iepriekš nav jāiesniedz dokumenti, kas apliecinātu šīs tiesības. Medniekam jāspēj uzrādīt dokumentus, kas apliecina, ka medību tiesību īpašnieks to ir pilnvarojis nelimitēto dzīvnieku medībām konkrētajā vietā (lietas 8.lapa).

Apsūdzētā/pers. B/ darbības pareizi kvalificētas atbilstoši Krimināllikuma 230.panta pirmajai daļai, jo viņš ar tiešu nodomu cietsirdīgi izturējās pret diviem suņiem, tīši sašāva tos ar medību bisi, kā rezultātā abi suņi gāja bojā. Apsūdzētais apzinājās, ka cietsirdīgi izturējās pret dzīvniekiem, lietojot pret tiem šaujamieroce. Viņš arī saprata, ka izdarīto šāvienu dēļ suņi var tikt nonāvēti, kā arī vēlējas šādu seku iestāšanos. /pers. B/ uz katru dzīvnieku izšāva arī otru reizi, lai suņi nejustu ciešanas, un tie abi gāja bojā.

Saskaņā ar Dzīvnieku aizsardzības likuma 4.panta pirmās daļas 1.punktu ir aizliegta cietsirdīga izturēšanās pret dzīvniekiem, tai skaitā dzīvnieka nogalināšana, izņemot šajā likumā noteiktos gadījumus. Savukārt šī pat likuma 44.pantā norādīti tie izņēmuma gadījumi, kad ir pieļaujama dzīvnieku nogalināšana, taču neviens no tiem neatbilst gadījumam, kādā /pers. B/ nošāva cietušās /pers. C/ divus suņus.

Dzīvnieku aizsardzības likuma 44.panta sestajā punktā noteikts, ka dzīvnieku aizliegts nogalināt. Aizliegums neattiecas uz gadījumiem, kad dzīvnieks uzbrūkot apdraud cilvēka veselību vai dzīvību. Tiesas izmeklēšanas gaitā nav iegūti pierādījumi, ka kāds no nošautajiem suņiem apdraudētu apsūdzētā veselību vai dzīvību.

Tiesa uzskata, ka cietušās /pers. C/, liecinieku /pers. E/, /pers. G/, /pers. F/, /pers. I/, /pers. J/ un /pers. N/ attiecīgi pirmstiesas izmeklēšanā un tiesas sēdē sniegtās liecības, kā arī paša apsūdzētā /pers. B/ sniegtās liecības par pašu suņu nošaušanas faktu ir konsekventas un patiesas, tās nav pamata apšaubīt. Liecības apstiprinās kā savstarpēji, tā arī ar citiem krimināllietā iegūtajiem pierādījumiem, nesatur būtiskas pretrunas un loģiski papildina viena otru, atbilst lietas faktiskajiem apstākļiem. Apsūdzētā vaina pierādīta ar iepriekš minētajām liecībām un aprakstītajiem pierādījumiem, to kopumā un savstarpējā saistībā.

Cietušās liecības pierāda, ka 2019.gada 13.novembrī viņas abi suņi izspruka no ķēdes un aizskrēja prom. Nākamajā dienā no viņa brāļa /pers. D/ cietusī uzzināja, ka /pers. B/ tos nošāva. Cietusī piezvanīja apsūdzētajam /pers. B/ arī atzinās, ka nošāva abus suņus un ka varot iet un ar tīklu to līkus izķert /nosaukums/ upē.

/pers. E/ liecinātais atbilst /pers. C/ liecībām, ka tieši mednieks /pers. B/ ar bisi nošāva suņus. Tie pēc vistu nokošanas skraidīja pa pagalmu, un /pers. E/ bija no suņiem bail. Savukārt /pers. G/ apstiprināja, ka no mātes /pers. E/ uzzināja, ka viņa īpašumā /pers. B/ nošāva suņus. /pers. E/ un /pers. G/ liecības saskan arī ar attiecīgi meitas un māsas /pers. F/ teikto, ka /pers. B/ bija mednieks un viņam piederēja bise. Apsūdzētais atbrauca pie mātes /pers. E/ mājas un nošāva klaiņojošos suņus. Arī /pers. I/ ciemā bija dzirdējusi, ka /pers. E/ lūdza mednieku /pers. B/ nošaut divus klaiņojošos suņus un ka viņš to arī izdarīja.

Liecinieks /pers. N/ kā speciālists medību jautājumos atzina, ka 2019.gada 13.novembrī /pers. B/ nerīkojās pareizi, nošaujot suņus. Viņš varēja izmantot ieroci šajā gadījumā kā paš aizsardzības līdzekli. Turklāt saskaņā ar medību noteikumiem klaiņojošos suņus var medīt visu gadu teritorijās, kura ir reģistrēta kā medību platība vai ir saņemta konkrēta zemes īpašnieka atļauja. Minētais atbilst Valsts meža dienesta /nosaukums/ virsmežniecības norādītajam, ka /nosaukums/ novada /adrese/- zemes vienība ar kadastra apzīmējumu Nr./numurs/ nebija reģistrēta neviena medību iecirkņa līgumplatībās. Bet klaiņojošos mājas (istabas) dzīvniekus nonāvēt ir atļauts medību tiesību īpašniekam vai tā pilnvarotajai personai visu gadu. Medniekam jāuzrāda dokumenti, ka medību tiesību īpašnieks to ir pilnvarojis nelimitēto dzīvnieku medībām konkrētajā vietā. Arī liecinieks /pers. J/ liecināja, ka brīvā valā skrienošu suni bez iemesla nedrīkst medīt, ja tas nevienam neuzbrūk.

Apsūdzētā liecības saskan ar cietušās un liecinieku liecībām daļā, ka viņš pēc /pers. E/ lūguma /pers. G/ zemes īpašumā nošāva divus suņus. /pers. B/ tos uzskatīja par klaiņojošiem, jo tā pateikusi gan /pers. I/, gan arī /pers. E/. Ticamas ir arī apsūdzētā pirmstiesas izmeklēšanā sniegtās liecības daļā, ka suņi tam vīrs neskrēja, proti, nerādīja draudus viņa veselībai. Taču jau tiesas sēdē /pers. B/ sniedza citādas liecības, ka suņi saboja spalvu, bija agresīvi un rūca. Tiesas ieskatā apsūdzētais izdomāja šādu versiju, lai atvieglotu savu stāvokli nolūkā izvairīties no kriminālatbildības un soda par cietsirdīgu izturēšanos pret dzīvniekiem.

Tiesa atzīst, ka konkrētajā lietā nav izšķirošas nozīmes medību līguma esamībai vai neesamībai iepriekš minētajā zemes īpašumā, jo apsūdzība nav izvirzīta par nelikumīgām medībām atbilstoši Krimināllikuma 112.pantam. Taču tiesa arī konstatē, ka /pers. B/ devās medīt, viņa ieskatā, klaiņojošos suņus zemes īpašumā, kura īpašnieks /pers. G/ nebija noslēdzis līgumu ar medību kolektīvu /nosaukums/ par atļauju medībām. Turklāt atbilstoši /pers. B/ liecībām viņš nebija saņēmis /pers. G/ mutisku vai rakstisku atļauju šaut zemes īpašumā. Arī liecinieks /pers. G/ pirmstiesas izmeklēšanā sniegtajās liecībās to apstiprināja. Savukārt tiesas sēdē viņš norādīja, ka pirms suņu nošaušanas /pers. B/ ar liecinieku nesazinājās, bet to darīja māte. Apsūdzētajam nebija pamata uzskatīt, ka /pers. G/ tēva /pers. P/ noslēgtais līgums par medībām viņa īpašumā bija spēkā, jo viņš bija miris. Bet jauns līgums par medību atļauju ar /pers. G/ nebija noslēgts. Tādējādi /pers. B/ nebija tiesību medīt šajā zemes īpašumā.

Turklāt atbilstoši noteiktajai kārtībai neviena no lietā iesaistītajām personām nebija vērsusies pašvaldībā un ziņojusi par klaiņojošajiem suņiem, to uzbrukumiem vistām vai citiem mazākiem mājas suņiem. Saskaņā ar liecinieka /pers. N/ liecībām par klaiņojošiem suņiem bija jāinformē pašvaldība, kuras apkalpojamajā teritorijā tie klaiņo, lai tā varētu nodrošināt dzīvnieku izķeršanu. Arī pats apsūdzētais tiesas sēdē paskaidroja, ka pašvaldība atļauja šaut klaiņojošus suņus nedeļa, jo bija noslēgta vienošanās ar suņu ķērājiem. Tādējādi /pers. B/ kā medniekam nebija tiesību uzskatīt suņus par klaiņojošajiem un pēc /pers. E/ lūguma tos nošaut. Tā kā tiem bija īpašniece – cietusī /pers. C/, tad šos suņus medīt nebija atļauts neatkarīgi no nelimitēto dzīvnieku (tai skaitā klaiņojošo suņu) medību pieteikšanas.

Tādējādi apsūdzētais, noliedzot savu vainu un tiesas sēdē sniedzot savu versiju par notikušo, kas ir pretrunā ar noziedzīga nodarījuma faktiskajiem apstākļiem, mēģina izvairīties no kriminālatbildības un soda. Neatzīstot pierādītos noziedzīga nodarījuma izdarīšanas apstākļus, /pers. B/ vēlas panākt sev labvēlīgu rezultātu lietā, proti, atvieglot savu stāvokli.

Taču tiesa, izvērtējusi tiesas sēdē iegūtos pierādījumus, ir nonākusi pie pārliecības, ka apsūdzētā vaina Krimināllikuma 230.panta pirmajā daļā paredzēta noziedzīga nodarījuma izdarīšanā ir pierādīta. Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 124.panta piektajai daļai tiesas izmeklēšanā iegūtie pierādījumi izslēdz jebkādas saprātīgas šaubas par /pers. B/ vainu viņam inkriminētā noziedzīga nodarījuma izdarīšanā.

Nosakot sodu /pers. B/, tiesa ņem vērā izdarītā noziedzīga nodarījuma raksturu un radīto kaitējumu, kā arī apsūdzētā personību. Viņš izdarīja mazāk smagu noziegumu pret vispārējo drošību un sabiedrisko kārtību, proti, apdraudēja dzīvnieku labturības, veselības un dzīvības intereses. Un arī radītais kaitējums nav atbildīgs. /pers. B/ agrāk nav kriminālsodīts un nav aktīvu administratīvo sodu (lietas 53.-54.lapa). Viņš strādā /nosaukums/ pagastā par meža tehniķi (lietas 56.lapa).

Saskaņā ar Krimināllikuma 47.pantu /pers. B/ nav atbildību mīkstinošu apstākļu. Atbilstoši Krimināllikuma 48.panta pirmās daļas 10.punktam viņa atbildību pastiprinošs apstāklis ir noziedzīga nodarījuma izdarīšana, lietojot ieroci.

Konkrētajā gadījumā /pers. B/ nav konstatējams Krimināllikuma 48.panta pirmās daļas 17.punktā noteiktais atbildību pastiprinošais apstāklis – noziedzīgu nodarījumu izdarījis persona sniegusi apzināti nepatiesu liecību, jo viņš lietā īstenoja savu aizstāvības pozīciju.

Tā kā /pers. B/ izdarīja mazāk smagu noziegumu pret vispārējo drošību un sabiedrisko kārtību, prettiesiski nošaujot divus suņus, ievērojot apsūdzētā personību – nav kriminālsodīts un nav aktīvu administratīvo sodu, strādā algotu darbu, tiesa uzskata, ka viņam nav piemērojami Krimināllikuma 230.panta pirmās daļas sankcijā paredzētie bargākie sodi – brīvības atņemšana vai īslaicīga brīvības atņemšana. /pers. B/ var izciest sodu, atradoties sabiedrībā.

Lai sasniegtu Krimināllikuma 35.pantā otrajā daļā paredzēto soda mērķi, proti, aizsargāt sabiedrības drošību, vainīgo personu sodīt par izdarīto noziedzīgu nodarījumu, kā arī panākt, lai notiesātais un citas personas pildītu likumus un atturētos no noziedzīgu nodarījumu izdarīšanas, apsūdzētais ir sodāms ar sabiedrisko darbu.

Viņam nav piemērojams inkriminētā Krimināllikuma panta sankcijā paredzētais vieglākais sods – naudas sods, jo lietā nav ziņu par /pers. B/ ienākumu apmēru. Līdz ar to tiesa secina, ka šī iemesla dēļ likumā noteiktajā laikā nebūs nodrošināta iespēja naudas soda samaksai vismaz trīs minimālo mēnešalgu apmērā.

Nosakot pamatsoda apmēru, tiesa ņem vērā to, ka /pers. B/ nav atbildību mīkstinošu apstākļu, ir viens atbildību pastiprinošs apstāklis, kā arī nav mēģinājis novērst nodarīto kaitējumu un materiālo zaudējumu cietušajai. Tādēļ sabiedriskā darba stundu skaits apsūdzētajam nosakāms virs likumā paredzētā vidējā apmēra par Krimināllikuma 230.panta pirmajā daļā paredzēta noziedzīga nodarījuma izdarīšanu.

Noziedzīga nodarījuma izdarīšanas brīdī Krimināllikuma 230.panta pirmās daļas sankcijā nebija paredzēts tāds pamatsods kā probācijas uzraudzība un papildsods – tiesību atņemšana uz noteiktu vai visu sugu dzīvnieku turēšanu. Tamdēļ tie kā sodu pastiprinoši un nelabvēlīgi personai atbilstoši Krimināllikuma 5.panta trešās daļas nosacījumiem nav piemērojami.

Cietusi/pers. C/ iesniedza un tiesas sēdē uzturēja kompensācijas pieteikumu 2000 EUR apmērā par morālā kaitējuma par abiem nonāvētajiem suņiem un 300 EUR mantiskā zaudējuma piedziņu no apsūdzētā par advokātes juridisko palīdzību, t.i., 2300 EUR kopsummā. Viņa uzskata, ka /pers. B/ cietusīdīgās rīcības dēļ bojā gājušie suņi bija cietušās ģimenes locekļi. Viņa par tiem rūpējās, un suņu nāve radīja dziļus morālus pārdzīvojumus, stresu, negulētas naktis.

Atbilstoši tiesas sēdē iesniegtajai 2021.gada 17.novembra kvītij cietusi noslēdza vienošanos ar zvērinātu advokāti Annu Nori par juridisko palīdzību kriminālprocesā (kompensācijas pieteikuma sagatavošanu un piedalīšanos tiesā), par ko samaksāja 300 EUR (lietas 98.lapa).

Tiesa atzīst, ka ir pilnīgi apmierināms cietušās /pers. C/ pieteiktais kaitējuma kompensācijas pieteikums par mantisko zaudējumu un daļēji par morālo kaitējumu, kaut arī apsūdzētais /pers. B/ to neatzina.

Tiesas ieskatā, no apsūdzētā /pers. B/ par labu cietušajai ir piedzenama morālā kaitējuma summa, ievērojot tiesu prakses atziņas, par cietusīdīgu izturēšanos pret dzīvniekiem, izraisot to bojāeju, nevis pieprasītajā 2000 EUR apmērā.

Kriminālprocesa likuma 350.panta pirmā daļa noteic, ka kompensācija ir naudas izteiksmē noteikta samaksa, ko persona, kura ar noziedzīgu nodarījumu radījusi kaitējumu, samaksā cietušajam kā gandarījumu par morālo aizskārumu, fiziskajām ciešanām un mantisko zaudējumu. Tiesa ir pārliecinājusies par apsūdzētā vainu kaitējuma nodarīšanā noziedzīga nodarījuma rezultātā, tāpēc atbilstoši Kriminālprocesa likuma 350.panta prasībām kompensācijas pieteikums par morālo kaitējumu atzīstams par pamatotu un pēc būtības apmierināms daļēji.

Nosakot cietušās tiesības uz morālā kaitējuma kompensāciju un tās apmēru, tiesa ņem vērā Kriminālprocesa likuma 351., 352.panta, kā arī Civillikuma 1635.panta prasības.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 351.panta pirmo daļu cietušajam kompensācijas pieteikumā jāpamato mantiskā zaudējuma pieprasītās kompensācijas apmēru, bet kompensācijas apmērs par morālo aizskārumu un fiziskajām ciešanām – tikai jānorāda. Cietusi novērtēja sev nodarīto kaitējumu par nodarītajām morālajām ciešanām 2000 EUR kopsummā (t.i., 1000 EUR par katru nonāvēto suni). Saskaņā ar iepriekš minētā likuma 352.panta pirmo daļu galīgo kompensācijas apmēru nosaka tiesa, izvērtējot cietušā pieteikumu un ņemot vērā radīto mantisko zaudējumu apmēru; noziedzīga nodarījuma smagumu un izdarīšanas raksturu; nodarītās fiziskās ciešanas, paliekošus sakropļojumus un darbspēju zudumu; morālā aizskāruma dziļumu un publiskumu; psihiskas traumas.

Tiesa uzskata, ka konkrētajā lietā, nosakot morālā kaitējuma apmēru, ir ņemami vērā arī Civillikuma 1635.panta noteikumi, cik tālu tie nav pretrunā ar Kriminālprocesa 350.-351.pantu. Saskaņā ar Civillikuma 1635.panta pirmo daļu katrs tiesību aizskārumš, tas ir, katra par sevi neatļauta darbība, kuras rezultātā nodarīts kaitējums (arī morālais kaitējums), dod tiesību cietušajam prasīt apmierinājumu no aizskārēja, ciktāl viņu par šo darbību var vainot.

Tiesa atzīst, ka apsūdzētais /pers. B/, izdarot noziedzīgu nodarījumu, ir nodarījis cietušajai morālu kaitējumu, prettiesiski nonāvējot viņas divus suņus. Tādējādi/pers.C/ ir tiesības prasīt morālā kaitējuma kompensāciju no apsūdzētā, jo šī tiesība radusies tieši viņa noziedzīgās rīcības un tās izraisīto seku dēļ. Atbilstoši Civillikuma 1635.panta trešās daļas prasībām lietā ar cietušās liecībām un kompensācijas pieteikumu ir pierādīts, ka viņai suņi bija kā ģimenes locekļi. To nonāvēšana radīja morālus pārdzīvojumus.

Turklāt Civillikuma 1635.panta otrajā daļā noteikts, ka ar morālo kaitējumu jāsaprot fiziskas vai garīgas ciešanas, kas izraisītas ar neatļautas darbības rezultātā nodarītu cietušā nemantisko tiesību vai nemantisko labumu aizskārumu. Atbildības apmēru par morālo kaitējumu nosaka tiesa pēc sava ieskata, ņemot vērā morālā kaitējuma smagumu un sekas. Kompensācijai jāizpilda trīs galvenās funkcijas: taisnīguma funkciju, prevencijas funkciju – lai piespriestā summa atturētu atbildētāju un citas personas no līdzīga aizskāruma nodarīšanas nākotnē un samierināšanas funkciju – cietušajam jādod tik liela atbildība, kas viņu apmierinātu, saprātīgi izvērtējot apsūdzētā spēju dot šādu atbildību.

Augstākās tiesas 2010./2011.gada tiesu prakses apkopojumā “Tiesu prakse par morālā kaitējuma kompensāciju kriminālprocesā” 3.pielikumā (morālā kaitējuma summas par atsevišķiem noziedzīgajiem nodarījumiem) nav ietverts Krimināllikuma 230.pants. Taču tiesai, izspiežot līdzīgas lietas, ir ņemama vērā augstāku tiesas instanču īstenotā judikatūra.

Atbilstoši Augstākās tiesas 2018.gada 15.novembra lēmumam Nr.SKK-584/2018 lietā Nr.11280015717 saskaņā ar apsūdzību par Krimināllikuma 230.panta pirmajā daļā paredzēta noziedzīga nodarījuma izdarīšanu atstāts negrozīts Vidzemes apgabaltiesas 2018.gada 12.jūnija spriedums. Savukārt atbilstoši tam atcelts Vidzemes rajona tiesas 2018.gada 15.marta spriedums daļā par cietušās morālā kaitējuma kompensācijas 1000 EUR piedziņu par suņa prettiesisku nonāvēšanu, nosakot nodarītā morālā kaitējuma apmēru 250 EUR. Tamdēļ tiesai izskatāmajā lietā, nosakot

morālā kaitējuma kompensācijas apmēru un vērtējot Kriminālprocesa likuma 352.pantā noteiktos obligātos kompensācijas noteikšanas kritērijus, ir nemama vērā arī pašas cietušās /pers. C/ prettiesiskā rīcība. Viņa neievēroja Ministru kabineta 2006.gada 4.aprīļa noteikumu Nr.266 "Labturības prasības mājas (istabas) dzīvnieku turēšanai, tirdzniecībai un demonstrēšanai publiskās izstādes, kā arī suņu apmācībai" nosacījumus, jo abi suņi bez uzraudzības atradās svešā īpašumā, turklāt nebija reģistrēti un čipoti. Lai gan cietušās pieļautais Ministru kabineta noteikumu pārkāpums nav tiešā cēloniskā sakarā ar abu dzīvnieku nošaušanas faktu, tomēr šis apstāklis, vērtējot cietušās pieteikto morālā kaitējuma kompensācijas apmēru, ir jāņem vērā, lai panāktu taisnīgu krimināltiesisko attiecību noregulējumu lietā. Līdz ar to tiesa uzskata, ka konkrētajā gadījumā cietušajai par radītajām ciešanām ir nosakāma morālā kaitējuma kompensācija 100 EUR apmērā par katru suni, t.i., 200 EUR par abiem dzīvniekiem. Šādā summā tiesa novērtēja /pers. C/ nodarīto morālo aizskārumu, tā ir atbilstoša ar noziedzīgu nodarījumu – cietsirdīgu izturēšanos pret dzīvniekiem, izraisot to bojāeju, radītajām sekām, kas bija par iemeslu garīgām ciešanām, jo cietušajai atmiņas par abu suņu nonāvēšanu rada morālus pārdzīvojumus un stresu. Turklāt kompensācija izpilda visas trīs iepriekš minētās funkcijas.

Tiesa uzskata, ka /pers. C/ kompensācijas pieteikums par mantisko zaudējumu apmierināms daļā par zvērinātas advokātes juridisko palīdzību 300 EUR apmērā.

Cietuši ar lietas materiāliem pievienoto zvērinātas advokātes kvīti par juridisko palīdzību kriminālprocesā 300 EUR apmērā ir pierādījusi mantisko zaudējumu minētajā apmērā. Šie izdevumi ir cēloņsakarībā ar apsūdzētā prettiesiskajām darbībām. Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 108.panta pirmo daļu cietušais savu tiesību pilnīgai realizācijai var uzaicināt advokātu juridiskās palīdzības sniegšanai. Minētie izdevumi piedzenami no apsūdzētā, jo noziedzīga nodarījuma rezultātā cietušajai bija nepieciešama advokāta juridiskā palīdzība un radīja mantiskos zaudējumus.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 367.panta pirmās daļas 4.punktu un 368.panta pirmo daļu no apsūdzētā /pers. B/ ir piedzenami procesuālie izdevumi par advokāta Augusta Pujata sniegto juridisko palīdzību pēc norikojuma 400 EUR kopsummā (lietas 108., 116., 117.lapa), jo viņam nav piešķirts trūcīgas vai maznodrošinātas personas statuss.

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 511., 512., 520., 527., 528., 529. un 530.pantu, tiesa

nosprida

/pers. B/ atzīt par vainīgu Krimināllikuma 230.panta pirmajā daļā paredzēta noziedzīga nodarījuma izdarīšanā un sodīt ar sabiedrisko darbu uz 200 (divsimt) stundām.

Uzlikt par pienākumu /pers. B/ 10 (desmit) darba dienu laikā no sprieduma stāšanās likumīgā spēkā pieteikties soda izciešanai Valsts probācijas dienesta teritoriālajā struktūrvienībā atbilstoši savai deklarētajai dzīvesvietai.

Drošības līdzekļus /pers. B/ līdz sprieduma stāšanās likumīgā spēkā atstāt iepriekšējos: uzturēšanās noteiktā vietā un aizliegumu izbraukt no valsts.

Apmierināt cietušās /pers. C/ kaitējuma kompensācijas pieteikumu pilnīgi par mantiskā zaudējuma 300 EUR apmērā un daļēji par morālā kaitējuma 2000 EUR apmērā piedziņu un piedzīt no /pers. B/ par labu /pers. C/ mantisko zaudējumu 300 EUR (trīssimt *euro*) apmērā par zvērinātas advokātes juridisko palīdzību un morālo kaitējumu 200 EUR (divsimt *euro*) apmērā, kopā 500 EUR (piecsimt *euro*). Pārējā daļā pieteikto kaitējuma kompensāciju par morālo kaitējumu 1800 EUR apmērā noraidīt.

Noteikt /pers. B/ termiņu sprieduma daļā par kaitējuma kompensācijas atlīdzināšanu labprātīgai izpildei 30 (trīsdesmit) dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas, iesniedzot Rēzeknes tiesā maksājumus apliecinošus dokumentus.

Piedzīt no apsūdzētā /pers. B/ par labu valstij procesuālos izdevumus par samaksu zvērinātam advokātam Valsts amatpersona par juridisko palīdzību pēc norikojuma 400 EUR (četršimt *euro*) kopsummā, nosakot viņam termiņu sprieduma labprātīgai izpildei – 30 (trīsdesmit) dienas no sprieduma spēkā stāšanās dienas. Sprieduma labprātīgas izpildes gadījumā norādītā summa iemaksājama kontā - saņēmējs: Valsts kase, reģ.Nr.90000050138; saņēmēja banka: Valsts kase, TRELIV22; norēķinu konts: LV68TREL1060001239300; iemaksas mērķis: procesuālie izdevumi krimināllietā Nr.11331010220 par advokāta piedalīšanos, iesniedzot Rēzeknes tiesā maksājumu apliecināšu dokumentu

Spriedumu 10 (desmit) dienu laikā no pilna sprieduma pieejamības dienas - 2022.gada 22.jūnijā apelācijas kārtībā var pārsūdzēt vai par to var iesniegt prokurora protestu Latgales apgabaltiesas Krimināllietu tiesas kolēģijā, sūdzību vai protestu iesniedzot Rēzeknes tiesā.

Tiesnesis

G.Strucinskis